

aarlige Finantslove forelægges Rigsdagen en motiveret summarisk Berægnning over de Indtægter og Udgifter, som antages at ville fremkomme ved Driften og Vedligeholdelsen af Jernbanerne i det paa-gjældende Finantsaar. Administrationsbudgettet fastsættes af Indenrigsministeren. Det vil altsaa deraf ses, sammenholdt med Statsrevisionens Betænkning Side 23, at der, hvad man ogsaa ad anden Vej veed, er to Budgetter for Jernbanen, et, der forelægges her gennem Anmærkningerne til Finantsloven, og det egentlige Administrationsbudget, som senere vedtages, vel henimod Finantsaarets Slutning. Jeg mener, at Tølerne med Hensyn til, hvad Administrationen kan gjøre og ikke gjøre, ere altsor løse, og jeg maa derfor ønske og haabe, at man netop gennem Finantsloven kan komme til i det Mindste en midlertidig Ordning af, denne Sag; thi det er nærvædt at gaa derhen til, at ligesom hele Kirkevesenet synes at ligge udenfor Lovgivningsmagtens Omraade, saaledes ligger ogsaa Jernbanevesenet deruden for. Man ser saaledes, naar man læser Statsrevisionens Betænkning Side 23, at Ministeriet endogsaa mener — hvad der jo isørgt ogsaa er flere andre Tegn, der tyde paa — at Regjeringen uden videre kan onlægge hele Lønningsregulativet af 1869, at den kan give Lønningsstillæg, altsammen uden Bevilling. Dersom den høitærede Indenrigsminister, hvad der siges i Motiverne, eller ogsaa har jeg læst det i hans Bemærkninger i Landstthinget, staar i Begreb med at forandre hele Lønningsregulativet, saa vil jeg bemærke, at dertil kan han have Ret, men vel at mærke, kun saaledes, at det faar Approbation gennem Bevillingsmyndigheden, thi det er klart, at Udgifterne derved kunne forstørres og formindskes, alt efter Omstændighederne. Den høitærede Regjering synes ikke at være af den Formening; jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier af Statsrevisionens Betænkning, hvori Ministeriets Svar af 18de Juli findes, og hvoraf det vil være klart, at Ministeriet formener sig berettiget til efter Omstændighederne at give og ikke give Lønningsstillæg, ogsaa uden at søge Bevilling. I Samlingen 1874—75 saae man, at Ministeren havde givet et Lønningsstillæg uden at søge nogen Bevilling dertil; Finantsudvalget foreholdt den daværende ærede Indenrigsminister det Urigtige deri, og han fremkom da ogsaa med et Indbringningsforslag, hvori han begjærede et Tillæg for det kommende Finantsaar, nemlig for 1874—75, ligesom han ogsaa, saavidt jeg erindrer, erkjendte det mindre Rigtige i den brugte Fremgangsmaade. Men nu siger den høitærede

Indenrigsminister ifølge Statsrevisionens Betænkning: „I den Omstændighed, at Ministeriet ved Behandlingen af Finantsloven for 1874—75 stillede Forslag om Bevilling af et Beløb til Lønningsstillæg for de ved Statsbanerne ansatte Funktionærer, kan der ikke, saaledes som af Statsrevisionen forment, udledes en Indrømmelse af, at Ministeriet havde været uberettiget til uden særlig Hjemmel at lade Lønningsstillæg udbetale i Finantsaaret 1873—74.“ Derefter udvikles endvidere, at man naturligtvis kan søge Bevillingsmagten, men man kan ogsaa lade det være (B. Nielsen: Det har man gjort). Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds siger, at det har man gjort. Ja, det har man ogsaa gjort for Aaret 1873—74, men saavidt jeg erindrer fik man den Gang af den daværende Indenrigsminister en Erkjendelse af det Urigtige heri, og denne Erkjendelse synes at ligge deri, at han for det kommende Aar søger en ny Bevilling. Imidlertid er der for indeværende Aar uden nogen egentlig Bevilling ifet en Uddeeling blandt Embedsmændene i Genhold til de Regler, som ere vedtagne paa Finantsloven for de øvrige Embedsmænds Vedkommende, men der kan naturligtvis søges en Efterbevilling. Jeg maa derfor mene, at det er rigtigt, at vi ikke alene komme til et foreløbigt Budget paa Finantsloven men ogsaa til et virkeligt Budget, som naturligtvis ikke kan overholdes i alle sine Enkeltheder, lige saa lidt som Postbudgettet og mange andre Budgetter kunne overholdes i alle Enkeltheder, men man har da Noget at holde sig til. Naar dette ikke sker, saa blive Tølerne altsor løse, idet det hele paa en Maade kommer til at ligge udenfor Bevillingsmyndighedens Raadighed, men naar det sker, saa kan jeg i Diebløkket være tilfredsstillet, thi, som sagt, jeg indrømmer, at hele denne Sag helst til en vis Grad maa ligge under Administrationens Raadighed, ja, jeg kan endog gaa et Skridt videre og sige, at jeg under en vis Forudsætning kunde være tilbøjelig til at give Administrationen meget stor Raadighed, under den Forudsætning nemlig, at der er fuld Overensstemmelse mellem Ministeriet og Rigsdagen. Naar dette er Tilfældet, saa vilde jeg finde det rigtigt at give Administrationen en stor Raadighed, thi jeg erkjender, at det ikke er et normalt Forhold, at en Forsamling som denne giver sig til at være en Slags overordnet Administration, og i Reglen lykkes det ogsaa meget lidt. Naar det altsaa kan naas, at vi faae et virkeligt Budget paa Finantsloven — og derom haaber jeg, at vi kunne komme i Overensstemmelse